

פרטיכל מס' נ"ג

מיטיבת ועדת הכלכלה

מיום ג', כ"ו באדר ב' תשי"א (3.4.51)

זכויות חברי הועדה:

- ט. ארם
- ט. באדר - היו"ר
- ט. לביא
- נ. הרפז
- א. מזור
- י. ספיר
- ה. פרדר

מיוזמים:

טר זילביגר - מטעם משרד המשפטים
פרופ' ש. ברויאר - הפסקה על הביטוח
ד"ר בזנר - מטעם משרד האוצר

סדר-היום:

חוק הפיקוח על עסקי ביטוח, תשי"א-1951.

היו"ר ט. באדר:

אני פותח את הישיבה.

בישיבה הקודמת הביטח היועץ המשפטי להביא
נוסח אחר להגדרת הסוג, מבטח.

י. זילביגר:

לאחר בדיקה נוספת הוכרר שאין זה מספיק
לשנות את ההגדרה של "מבטח" באותו כיוון
שאמרתם לכם אז, מסוג שהמכריע הוא הביטוי "עסוק", העוסק בעסקי ביטוח,
והביטוי הזה עובר כחוט השני בכל סעיפי החוק. למשל, כתוב: לא יעסוק
אדם בעסקי ביטוח. כדי לסנוע כל ספק שמא ההגבלה הזאת תפורש ככוללת
גם סוכנים, מתמכרים וכיוצא באלה, מצאנו לנכון להמציא הגדרה של עסוק
בזו הלשון: עסוק, פירושו, עסוק בכוח עצמו שלא כסוכן כסורטה או
כמתווך. אנו סבורים שאם היה צל של ספק ביחס לתחולת החוק על סוכנים,
הרי גם ספק זה מוסר ע"י קביעת הגדרה חדשה זו. אנו מציעים שאחרי
ההגדרה של "מבטח" תבוא ההגדרה ל"עסוק".

היו"ר ט. באדר:

אנו עומדים בסעיף 7 של החוק.

7. (א) מי שהיה מבטח ורשיונו בוטל לפי סעיף
3(א)(5), וכן מי שעסק בענף ביטוח בישראל
מכוח סעיף 16 ולא קיבל רשיון לפי סעיף 3
תוך שלושה חדשים מיום תחילת תקפו של חוק
זה חייב, בהטבת המסקה ובהתאם להוראותיו,
לחסל את עסקי הביטוח שלו בישראל או את
עסקיו באותו ענף שהרשיון עליו בוטל או
שלא ניתן לו רשיון, הכל לפי הענין.

ע.ע.

(ב) לא חיטל אדם את עסקיו כאסור בסעיף קטן (א), רטאי בית המשפט מחוזי בעל שיפוט מקומי, לבקשת היועץ המשפטי לממשלת ישראל או בא כוחו -

(1) לטבות מקבל בכסים על רכושו של אותו אדם, כולו או מקצתו, וליתן צו אחר לפי תקנה 297 לתקנות הפרוצידורה האזרחית, 1938⁽¹⁾, ביחס לאותו אדם או רכושו; וזם -
(2) לצוות על פירוק אם היה אותו אדם חברה או גותפות.

(ג) מקבל בכסים שנתמנה כאסור יהיה מוסך לחסל את העסקים שמדובר בהם בסעיף קטן (ב), בהסכמת בית המשפט ובהתאם להוראותיו.

(ד) הוראות חלק ה' מפקודת החברות⁽²⁾, או חלק ה' מפקודת הטותפיות⁽³⁾, יחולו על הליכים לפי סעיף קטן (ב) (2), במינויים המחוייבים על פי העניין.

(ה) היה האדם שמדובר בו בסעיף קטן (ב) אגודה טיתופית, רטאי רוטם האגודות הטיתופיות - מבלי לגרוע מסמכות בית המשפט לפי פסקה (1) מאותו סעיף קטן - לצוות על פירוק האגודה דינו של צו כזה כדין צו פירוק טניתן לפי סעיף 47 לפקודת האגודות הטיתופיות⁽⁴⁾.

י. ספיר:

לדעתי, סעיף זה נובע מתוך ההיכוס שבבענין בקשר עם המוצג של ביטול רטיון. בסעיף כתוב כי טבטח רטיטנו נוטל, יחסל את עסקי הביטוח שלו, וזה גם לגבי ביטוח לזמן קצר. לפעמים העניינים מטבכיים ואי-אפשר להפסיק את עסקי הביטוח לפני תום הטנה, בעיקר בעסקי ביטוח של טנה. איך מתארים לעצמם החוקקים את המוצג של חיטול?

הינ'ר ט. כדר:

הייתי רוצה לשאול: נביח טיטנו טקרה הטחייב לבטל רטיון באופן חלקי, כלומר, לבטל חלק מהפיקוח. דבר זה יכול להרוס לפעמים את כל הבטחון הפייננטי של אותה חברה בטוח, וזה בניגוד לאינטרסים של הטבוטחים. צריך היה להיות בעניין זה סעיף העוטה את המטטלה אחראית כלפי הטבוטחים במקרה זה. לדעתי, במקרה של בטול רטיון, העסקים צריכים להיות נטטכים עד טטבוטחים האינטרסים של הטבוטחים.

ה. פדר:

אני טציע לבדוק אם יש בעניין זה תקדים בחוקים אחרים. יש בודאי בחוקים אלה איזה טהם סידורים להעברת הטטוק. באופן תיאורטי, אני רואה אפשרויות כאלה: או שהטדינה טולחת אדמיניטטור, במקרה זה היא האחראית, או טטעבירים את הטטוק לחברה בטוח אחרת.

הינ'ר ט. כדר:

ישנם מקרים טיודעים כי האנשים יפטידו את כספם במקרה של בטול רטיון, אולם חובה להטית את הפעולה למען לטטור על האינטרסים של הטבטחים.

ועדת הכלכלה
3.4.1951

עע/י

י. זילבינר:

אני רוצה להדגיש כי כל עיקרו של סעיף זה לא בא אלא לסען המבוטחים בלבד. הבעיה קטורה קטר הדוק בסעיף 3(א) (5) בקטר לבטול רטיון. אני יכול טוב לציין כי הוטקעה מחטבה דנה לפתרון הבעיה הזאת, שהיא בעצם חרטה לגטרי בארץ מבחינה חוקית. הכוונה היא טאם מבטח בלתי מורטה חייב לחסל את עסקיו, עליו להעביר את כל התחייבויותיו הנובעות מעסקי הבטוח שלו לידי מבטח מורטה. זאת הוא יידרט לעטות בטעה שהמפקח יתן את ההוראות המתאימות להטגיה על החיסול בטובן זה.

היו"ר ס. בדר:

אם כן, למה אין מציינים זאת באופן ברור?

י. זילבינר:

סעיף בענין זה הופיע בטיוטות הראטונות של החוק, אולם התעוררה טאלה אחרת: אנו יכולים לחייב חברת בטוח טרטיונה נוטל להעביר את התחייבויותיה לחברת בטוח אחרת, אולם איננו יכולים לחייב איזו שהיא חברת לקבל את ההתחייבויות, כטם טאין אנו יכולים בכלל לחייב אדם למכור את חפציו כל עוד אין בטחון בטור טייטצא להם קונה בטוק. חיסול חברות הבטוח נעטה בדרך-כלל בדרך של העברת ההתחייבויות, אם חברת הבטוח אינה רוצה או אינה יכולה להעביר את התחייבויותיה - וכאן יתכן טאוד שהיכולת היא המכרעת ולא הרצון - אזי ניתנת במקרה זה תרופה טטפטית - הטטטלה נכנסת לעובי הקורה. במקרה זה נציג הטטטלה מבקט מבית. טטפט הטחוזי בעל טטכות טקוטית אחת מהטטיים או טתיטן גם יחד: טנוי מקבל נכטיים על הרכוש, או פידוק, אם זו חברת, אגודה טיתופית, וזוהי הדרך הטקובלת לנבי אדם טאינו יכול לעטוד בהתחייבויותיו, כדי להגן על זכויות הנוטים במקרה טזו איטיות פיזית טאי-אפטד לפרק אותה, פוניים לבית הטטפט ומבקטיים צו לקבלת נכטיים ומינורי מקבל נכטיים, אטר בהתאם להוראות בית הטטפט הוא אחראי בפני בית הטטפט ופועל לפי הוראותיו. לפי הוראות בית הטטפט הוא מטטט את הרכוש ומטלק את חובותיו, הוא הדין כטובן במידה טמדובר על חברת או על איטיות טטפטית בדרך כלל לנבי הטפרק. אנו רצינו פה להטוות את הטצב, עד כמה טאפטד, למצבו של חייב רגיל טאינו יכול טאיזו שהיא סיבה לעטוד בהתחייבויותיו.

ד"ר בזנר:

אני חוטב טיש פה אי-הבנה בניתוח הטכנות הכרוכות ללקוחות. ברגע זה אנו מדברים רק על חוק הפיקוח, שהוא רק אחד מהמקטטט הרבים של חיסול עסקי חברות ביטוח. יטבן עוד אטטרות רבות של חיסול עסקי חברות ביטוח, טעליהן החוק הזה אינו מדבר. בסעיף טאנו דניס בו מקבלת הטטטלה על עצמה את האחריות על תוצאות פעולה יטירה טלה. במקרה שהטטטלה מבטלת רטיון של חברת ביטוח, היא מנסחת גם מה עליה לעטות. החוק העיקרי לחברות ביטוח יקבע בודאי את כל יתר הצורות של חיסול חברות ביטוח, אין זאת אומדת טבחוק הזה מותר לנו לטכות את האינטרטטים של המבוטחים גם במקרה זה, אולם זה רק מקרה אחד של חיסול. המקרה הזה יכול לנבוע מטיבות טונות, לאו דוקא מטיבות של חוסר יכולת לקיים את ההתחייבויות הכטפיות. יכולות להיות גם טיבות אחרות לביטול רטיון. נניח טיטנה חברת הטבוטטט מבחינה חטרית, אבל באיזה שהוא טלב של פעולותיה פעלה בניגוד לחוק, והגיעו למטקבה טיש לבטל את רטיונה. במקרה זה הטטטלה מבטלת את הרטיון ומקבלת על עצמה את האחריות.

היו"ר ס. באדר:

נניח טיטנה חברת חוק וחברת פנים, והיא מצאה דרך כיצד להכריח כטפיים לחו"ל. במקרה זה לא יכולה להיות דרך אחרת טאטר לבטל לחברה זו את הרטיון. כל אלה המבוטחים בחברה זן לא הטתתפו בהכרח הכטפיים, הם כאזרחי הארץ טוענים כי זוהי פעולה טחפירה, אולם באותו רגע שהמטטלה מוציאה את פסק הדין ומבטלת לחברה זו את הרטיון, אנטיים אלה מפטידים את כטפם.

ד"ר בזנר:

אנשים אלה אינם מפסידים את כספם ולא את זכותם כמבוטחים, אם מבטלים את הרטיון לחברת ביטוח בגלל עבירה פלילית ועסקי החברה מבוטחים, אין דבר יותר פשוט מאשר להעביר את עסקי החברה לגוף מטפטי חדש. ההחלטה על ביטוח היא החלטה אינדיבידואלית של כל אדם, ויש בכל החלטה כזאת סיכון. המטלה יכולה רק לתקן במקצת את הטגיה שבעטתה ע"י אדם שביטח את עצמו בחברה לא מבוטסת, אבל היא איננה יכולה לסגור לגמרי את ההחלטה.

היו"ר ט. באדר:

ד"ר בזנר טועה ברוב אחד. דבריו היו נכונים כל זמן שלא הוגש לאיסור הכנסת חוק הפיקוח על עסקי ביטוח. בדגש שחוק זה הוגש לכנסת ואחת החברות קבלה את האיסור המפקח על עסקי הביטוח, המטלה כאילו אסרה שעם חברה זו מותר להתקשר היות והיא מפקחת עליה. התקשרות עם חברה זו לסם ביטוח, איננה כבר פעולה על יסוד אסון אינדיבידואלי, זוהי כבר התקשרות על יסוד צטיה מסויימת, אולם גם על יסוד גוטפנקא מסלתי אסר אסרה לאותה חברה את הרטיון, אם, למשל, לאחר שלש שנים פועלת חברה זו, שקבלה את איסור המפקח על עסקי ביטוח, בניגוד לאינטרסים של המדינה, המטלה בהטלת המועצה מבטלת את הרטיון לאותה חברה ובוזה היא פוגעת לא רק בעסק, אלא גם באלה שבטסך שלש שנים אלו בטחו את עצמה בחברה זו על יסוד זה שקבלה רטיון לפי חוק הפיקוח על עסקי ביטוח.

ג. הרפז:

גם על הבנקים קיים פיקוח מטעם המטלה. נביח שאחד הבנקים עסק בעסקי וולוסה לא כסרים והמטלה מחליטה לסגור את הבנק, מה המצב במקרה זה? במקרה זה המטלה שולחת את נא-כוחה לבנק, עושים את הליקוידציה וסוטרים על כספי החסכון. בדיוק אותו דבר צריך לנחוג גם לגבי חברות ביטוח. אם המטלה מחליטה לבטל רטיון של חברה, שאוסרה על ידה, מוטלת על המטלה החובה למנות מנהל אשר יטמור על כספי המבוטחים.

ד"ר בזנר:

זוהי בדיוק הדוגמה טרצית להביא. גם בבנקים וגם בחברות ביטוח, אחריות המטלה היא בטני טלבים: בשלב מתן הרטיון, אסר פירוטו כי המטלה מקבלת על עצמה את האחריות על כך שלאחר פתיחת הבנק, או חברת הביטוח שאוסרו על ידה, מותר לכל איש מהציבור להניח שהתנאים המוקדמים לפתיחת הבנק קיימים, כלומר, הון רשום, רזרבות וכן הלאה. המטלה אינה יכולה לקבל על עצמה את האחריות על מה שנעשה בבנק, או בחברת הביטוח, בין תקופת ניקורת אחת לשניה. ההחלטה על הכנסת פיקדון לבנק, היא אקט אינדיבידואלי של אדם, אשר מבוטס לא רק על אסון לכך שהמטלה בטעה שנתנה את הרטיון בדקה את המצב, אלא מבוטס על תנאים מסויימים. זהו אקט אינדיבידואלי המורכב מניטוקים רבים, ואי-אפשר להגיד שהוא נובע אף ורק מהבטחון שפיקוח המטלה מבטיח למבטח את מלא הבטחון. ברור שהמטלה צריכה לשאוף לכך שכל עסק של ביטוח, לא יהיה בו סיכון למפקדים, אולם כל עוד יטנו חופש היוזמה בפתיחת עסק כזה ופיקוח המטלה מוגבל בצורה כפי שהיא, אי-אפשר להניח שיטנה אפשרות פיזית ואפשרות כספית להביא את הפיקוח הזה ואת הבטחון הזה עד לבטחון מלא. מינימום של פיקוח ניתן, ראשית כל, בחוק חברות הביטוח העיקרי, כסם שמינימום הבטחון בכריאות עסקי בנק ניתן בחוק החברות, אסר לפיו נרשמים הבנקים ונדרשים להיות בעלי הון רשום מסויימים. בחוק הביטוח תהיינה מוגדרות כל יתר הצורות של חיסול חברות ביטוח, ואז יוגדר גם באיזה אופן מחסלים אותן. בחוק זה מרובר רק על תוצאה של פעולה מיוחדת של המטלה, שהיא ביטול רטיון.

י. ספיר:

בסעיף זה מדובר על פעולה ישירה של הממשלה - ביטול הרשיון על-ידי הממשלה. מתוך טבט חטוף בחוק הקיים בדרום-אפריקה, ובית-המשפט צריך לאשר את החיסול. אני שואל: לשם מה צריך להכניס לחוק הפיקוח על עסקי בטוח, בעיקר כל זמן שלא קיים חוק בטוח כולל, את הסמכות לטלול רשיון מחברת בטוח, בו בזמן שאת התוצאה המעשית כלפי המבוטחים יכולה הממשלה להשיג גם בלי האקט הזה של ביטול הרשיון. חברת בטוח יכולה לטעון: הממשלה שללה ממני את הרשיון, אילו לא היו שוללים ממני את הרשיון, הייתי מנהל את עסקי יותר טוב. מה עושה הממשלה כלפי המבוטחים? היא אינה מקבלת על עצמה אחריות שלימה. אני הייתי מציע לנסח בחוק הפיקוח את הפרוצדורה, באיזה אופן הממשלה מתערבת לגבי חיסול עסקים של חברת ביטוח בתנאים מסויימים.

א. דקנטי:

לדעתי צריך להכניס בחוק אינסטנציה לערעורים, כי כל מעשה טרידנותי מצד הממשלה יכול לגרום נזקים עצומים לחברה ולמבוטחים.

הי"ר ס. נדר:

אין ספק שאם קיים חוק פיקוח על עסקי בטוח, מוכרחה להיות האפשרות לסמונה על החוק לבטל גם רשיון, אחרת אין לו כל אפשרות להשתמש בחוק. אם נקבל את ההצעה שהציע מר ספיר, לפנות קודם לבית-המשפט, עצם העובדה שפונים לבית-המשפט, כבר הורסת את החברה.

אני מקבל את ההצעה לקבוע אינסטנציה לערעורים, כי יכולה להיות טעות גם אצל השר וגם אצל הטוענה. אני חושב שאינסטנציה לערעורים אינה מזיקה.

היות ואנו יודעים כי בלי סעיף הנותן אפשרות לבטל רשיון של חברת-בטוח, אין כל פיקוח על חברות הבטוח, אנו מוכרחים לקחת את האפשרות הזאת כאפשרות רצינית.

מר זילביגר:

הערה מוקדמת לדברי מר דקנטי, טיש לתת שהות למבטח לחסל את עסקיו. הדבר הזה ניתן בחוק. רק במקרה שלא יוכל או לא ירצה לעשות כן, בית-המשפט רשאי לסנות מקבל נכסים על רכוסו של אותו אדם, כולו או מקצתו וליתן צו אחר לפי תקנה 297 לתקנות הפרוצדורה האזרחית ביחס לאותו אדם או רכוס, וכל זה בהשגחתו המלאה של בית-המשפט.

ביחס לחברות או גופים מספטיים אחרים, רשאי בית-המשפט לצוות על פירוק. בוסף לכך, מצאנו לנכון לתת לו סמכות נוספת של חיסול, מסום שתפקידו של מקבל נכסים בדרך-כלל הוא לסטור על העסק ולא לחסל אותו. במקרה זה אנו נותנים סמכות בידו לסטור על העסק, סמכות טיש בידו כל מקבל נכסים, ונוסף לכך גם לחסל אותו.

מה שנוגע לפירוק, הפירוק מתקיים בדיוק לפי הוראות החוק. ישנן עילות מסויימות שעל יסודן מותר לפדק חברה או אגודה שיחופית. הוספנו עילה נוספת - ביטול רשיון.

הי"ר ס. נדר:

אני מבקש סימציאו לנו את העתק הסעיף הזה בפקודת החברות.

ס. ארם:

אני מעדיף שיהיה מפורט בחוק, כי קיימת אחריות הממשלה כלפי המבוטח.

מר זילביגר:

זה הוא רעיון חדש לגמרי, שהממשלה תקבל על עצמה את האחריות על המבוטחים בחברות

הביטוח.

ד"ר ברניאר:

סעיף 7 היה מנוסח תחילה אחרת מאשר עתה, הסעיף היה מנוסח באופן כזה, שאם רשיון החברה בוטל, החברה מחוייבת להעביר את הסעיף בצורה זו, כיון שאיננו יכולים לחייב חברת בטוח להעביר את עסקיה לחברה אחרת, בשעה שאיננו יכולים לציין לטי להעביר. אולם, זה עניין תיאורטי בלבד, כיון שאם הרשיון בוטל, יכול להיות אחת מהסתתים: או שהריזרות הן בסדר ובסקרה זה אין להעלות על הדעת כי לא יימצא מבטח שלא ירצה לקבל את עסקיו. אם הריזרות אינן בסדר, הרי אין מה לעשות כדי להגן על המבוטחים בפני הפסד. סר האוצר אמר בדבר ההסבר לחוק, שאמנם אנו נעשה כל מה שנוכל לעשות, מטרת הפיקוח היא לדאוג ליציבות הכספית של החברות, אולם צריך להיות ברור שלא נוכל לקבל כל אחריות על חברה זרה, כי אין המפקח יכול לדאוג לכך שהעסקים שאותה חברה עושה בחו"ל לא יהרסו את מצבה הכספית. מי סיבטח את עצמו בחברת-בטוח זרה, יעשה זאת על אחריות עצמו. גם לגבי חברות סקוטיות נוכל לעשות מה שיעלה בידנו, אבל בכל-זאת המטסלה לא תוכל לקבל על עצמה אחריות כספית. כטובן המפקח אחראי לזה שלא יעלים עין מדברים כולטים לעין וסימצא את הליקויים שהוא צריך למצוא.

הסיבות לסלילת רשיון יכולות להיות

סונות: למשל; אם ישנה חברה שהנהלתה אינה מבינה כלום בעסקי בטוח; אם חברת-בטוח תסרב באופן-תמיד למלא אחרי פקודות שתקבל, צריכים לסלול סמנה את הרשיון עוד לפני שיהיה סקרה של נזק. במקרים כאלה הדבר ההגיוני הוא להעביר את העסקים לחברה אחרת, והיא תקבל אותם במילואם, אם הריזרות תהיינה בסדר. אם יתברר שהריזרות קיימות רק במחציתן, יהיה צורך להעביר את המבוטחים תוך הקטנת זכויותיהם.

הי"ר ס. ברני:

אילו היה כתוב בסעיף 7 של החוק כפי שכתוב בחוק הביטוח הכללי, הייתי מוכן

לקבל גם את הסאר.

התיקון לזה שתקבל על הדעת.

ד"ר בזנר:

אם המטסלה מעבירה את עסקי חברת הבטוח לחברה אחרת, היא צריכה לקבל על עצמה

ה. פרד:

את האחריות בעד העתיד. אם היו בחברת הבטוח שלי הפסדים על-ידי אדמיניסטרציה ברועה, לא אוכל לבוא בטענות למטסלה ולומר שהיא אחראית בעד הפסדים, אולם אם נברטו הפסדים על-ידי פעולת המטסלה, על-ידי העברה לא רצויה של עסקי חברת הבטוח לחברה בטוח שנייה, במקרה זה על המטסלה להיות אחראית לגבי העתיד.

ס. ארס:

אני מציע שאם המטסלה טחסלת חברת-בטוח מסיבה זו או אחרת, החברה תהיה מולאמת והאחריות תהיה על המטסלה. במקרה זה, בצד חברות הביטוח הפרטיות תהיה גם חברת-בטוח ממשלתית.

הי"ר ס. ברני:

כחבר מפי"ט אני מתנגד להצעה זו. או סלאימים את כל עסקי הבטוח בארץ, או שלא סלאימים גם את חברות הבטוח שנשלל מהן הרשיון.

ד"ר ברניאר:

עד כטה שאני מבין, סעיף 7 (א) אינו נותן למטסלה את הזכות להכריח מבוטח לעבור מחברת-בטוח אחת לסנייה, הוא רק מכריח את החברה לחסל את עסקיה באיזו צורה שהיא, והיא יכולה לעשות זאת על-ידי העברת עסקיה לחברת-בטוח אחרת. כטובן שלטם כך עליה לקבל את הטכמת המבוטחים.

הי"ר ס. כרנ:

לפני שהמסלה מקבלת מטעם בית-המספט את הרשות לסנות מקבל בכטיים בתוקף החוק הזה, היא צריכה לקבל רשות להכניס טיד אדמיניסטרטור, ועבודתו הראסונה של האדמיניסטרטור היא לעשות על-חשבון הרכוש של אותה החברה "רא-אייגסורנס" בטביל כל הפוליסות המוחזקות על-ידי החברה ולפנות למבוטחים בקריאה להמטיך לסלם, למען לא יסארו בחלל ריק.

ד"ר בזנר:

אני מבקט לתת לנו טהות להכין נוסח אטר יכטה את כל הווקום בענין זה.

י. ספיר:

איני מבין מדוע מבטח סעסק בענף בטוח בישראל ולא קיבל רטיון תוך שלטה חדטיים טיום תחילת תקפו של חוק זה, חייב לחסל את עסקיו.

ד"ר ברויאנר:

לגבי חברה חדטה, חוטבני טנסרב לתת רטיון למטך תקופה ידועה אפילו אם תטלא את כל התנאים, בייחס לחברות שכבר עסקו בעסקי בטוח, הייתי טטכיים לזה טלא יטרבו לתת לה רטיון אם תטלא את כל התנאים הדרוטיים.

ה. פרדר:

ברצוני לטאול: אנו טעוניכיים טיהיה פיקוח יותר רציני על חברות הבטוח. נניח טיטנה בארץ חברה-בטוח עם הון של 500 ל"י, אין לה רטיון, אך היא עובדת בטדר. מדוע נטרב לתת לה רטיון?

ד"ר ברויאנר:

חברה כזאת לא תקבל רטיון, כי כבר לפני שנטיים החליטה הטטסלה טהון חברה-בטוח צריך להגיע לסכום של 40 אלף ל"י לגבי חברה טאינה עוסקת בבטוח-חיים ולסכום של 50 אלף ל"י לגבי חברה העוסקת בבטוח-חיים, אפילו אם חברה זו עבדה כבר בטטך 10 טנים, ועבדה בטדר. יוצאות טהכלל הן החברות הקייטות טלפני טנת 1900.

ה. פרדר:

לאחר טנקבל את החוק, יט לבדוק את חברות הבטוח, כי יטנן חברה בטוח טאינן יכולות לטלא את התנאים הטיניטליים. בטקרה זה הייתי טציע לקבוע חוק טענר, לתת בטטך תקופה טטוייטת את האפטרות להגדיל את הונה, כי לא הייתי רוצה טהחוק יצרום לנזק.

י. ספיר:

החוק הדרום-אפריקאי קובע, כי כל חברה הקייטת לפני ביצוע החוק צריכה תוך 3 חדטיים להודיע לטפקח על רצונה להמטיך בפעולותיה, ואם היא מפקידה את הפקדונות לפי החוק, היא נחטבת כבעלת רטיון.

תחלט טעל היועצים הטטפטטיים להכין נוסח

אטר יקבע את טגטת החיסול.